

А. Каралийчевъ.

Какъ умиратъ японцитѣ.

Въ страната на изгрѣващето слънце земята вѣчно трепери, вулканитѣ изригватъ съ страшна сила, живѣятъ дребни, жълтолики сжщества съ веселъ нравъ. Тѣ обичатъ мълчанието, ловятъ риба, женатъ оризъ и захарна трѣстика, пекатъ сждини отъ порцеланъ, украсени съ дивни картини, заливатъ свѣта съ евтини фабрични стоки и ядатъ оризъ съ клечки.

Нѣкогашната японска култура, феодалниятъ редъ и възраждането на японския народъ въ края на миналото столѣтие за насъ сж непознати. Въ японската история има удивителни примѣри за саможертва за отечеството. Много вѣнци сж изплели японцитѣ, за да украсятъ челата на своитѣ доблестни юнаци и много легенди разказватъ за живота и подвизитѣ имъ. Ние ще повторимъ само нѣколко исторически събития и истински случки за японската мжжественостъ и всеотдайностъ, които сж вълнували милиони хора и въ днешнитѣ сжdboносни времена придобиватъ дълбокъ смисълъ.

Истинската стойностъ на човѣка става очевидна въ оня върховенъ мигъ, когато се изправи срещу смъртѣта, повиканъ да се бори за една възвишена цель. Старитѣ римляни посрѣщаха смъртѣта съ хладнокрѣвие и презрение. Ония, които получеха вестъ, че трѣбва да умратъ, поканваха своитѣ приятели на прощално угощение. Цѣла нощъ прекарваха всрѣдъ веселба и, когато приближеше новиятъ день, влизаха въ своитѣ вани съ топла вода — за да си отворятъ венитѣ. Японцитѣ